

Přiblížit se životu (L 10,25–37)

Co mám dělat, abych se podílel na opravdovém životě, který někam směřuje a nepropadne se do prázdna? To je otázka za všechny peníze, s čím jde zákoník za Ježíšem. Jak to udělat, abychom si kousek toho života, který nás všechny přesahuje, urvali pro sebe... nebo, jemněji řečeno, co dělat, abychom kousek toho smysluplného života *zdědili*? Aby to byl i *náš* život? Jak se přiblížit k tomu, co má v tomto vesmíru smysl? Co dělat, abychom se obloukem nevyhnuli tomu, co je důležité?

Asi to jen tak nevyřešíme. Zákoník s Ježíšem se ale shodnou, že odpověď spíš leží na zemi, než že by byla ukrytá za mraky. Že bude mít něco společného s druhými lidmi, ke kterým se můžeme přiblížit, nebo se jim obloukem vyhnout. Anebo s těmi, kteří se můžou přiblížit k nám. S těmi, kdo jsou blízko, na dohled, na dosah ruky. Tak blízko je vám opravdový život.

Můžete se ho dotknout v podobných situacích, jako když jeden Samařan narazil na své cestě na okradeného a zbitého člověka. Mimochodem, v tom příběhu není ani náznak, že by tento Samařan trpěl samaritánským syndromem. Není potřeba obětovat svůj život, nepřetržitě sloužit druhým a ošetřovat jim rány, které je dost možná ani netrápí. V Ježíšově vyprávění jde spíš o otevřenost druhým lidem, když na to přijde. Samařan prostě uviděl toho člověka a opravdu se na něj *podíval*. Něco se v něm pohnulo – patrně tam někde, kde je břicho nebo střeva. Soucit. Dovolil, aby to s ním hýbalo, aby ho to postrčilo ke zraněnému. Aby se pro něj stal tím, kdo je zrovna teď nablízku. Soucit je tu jako závan života, který uvede věci do pohybu. Opravdový život je vám blízko, když jste jako Samařan, který se pro někoho stane bližním. (A bližním se můžete překvapivě stát pro toho, kdo leží na ulici, ale i pro toho, s kým sdílíte domácnost.)

A pak je tu ještě druhá strana příběhu: Opravdový život je vám blízko, když jste jako ten zbitý člověk u cesty, který k sobě nechá přiblížit druhého a dovolí mu, aby pomohl. Přestože nemáte, jak mu to vrátit. I když je to dejme tomu Samařan a to zrovna není vaše krevní skupina. Nebo to ve vás cuká, protože nechcete nikomu nic dlužit – jste to přece vy, kdo vždycky všem pomáhá! Ten člověk v podobenství byl polomrtvý. Viditelně z něj život vyprchával. Byl odkázaný na pomoc druhých. A jeho příběh vypráví Ježíš, když se zákoník ptá po opravdovém životě. I ve své bezmoci se můžete podílet na smysluplném životě, který probublává do našich vztahů. Dovolit druhému, aby se stal vaším bližním... Nechat k sobě druhého přiblížit – to také znamená „milovat ho jako sebe sama“. Někdy je to mnohem náročnější úkol než aktivně pomáhat. Otevřít se, přijímat druhé lidi a přijímat ten život, který nás a naše síly přesahuje.